

Motion

1976/77:1677

av herr Henrikson m. fl.

med anledning av propositionen 1976/77:151 med förslag till bostadsförvaltningslag m. m.

Inledningsvis vill vi uttala vår tillfredsställelse med att den borgerliga regeringen fullföljt det tidigare inledda arbetet med att förbättra 1970 års lagstiftning om tvångsförvaltning av bostadsfastighet. Det sker genom ett förslag till ny lag, benämnd bostadsförvaltningslag. Förslaget är i huvudsak godtagbart.

Det finns emellertid en allvarlig brist i förslaget som – även om den kan framstå som marginell – är nog så väsentlig. Det gäller frågan om att i vissa situationer vid tvångsförvaltning snabbt få fram pengar för att tillgodose akuta behov.

Bostadsförvaltningsutredningen angav som exempel att fastigheten vintertid står utan olja för uppvärmning eller att det elektriska systemet satts ur funktion samtidigt som förvaltaren saknar medel till att köpa ens en mindre kvantitet olja eller till att nödortfigt låta laga elsystemet. Utredningen framhåller också att ifrågakvarande "katastrofsituationer" oftast torde inträffa i anslutning till beslutet om tvångsförvaltning, då fastigheten kan befinna sig i nedgången skick och några hyror kanske ännu inte har influiter till förvaltaren.

Enligt utredningen borde förvaltaren i sådana situationer ha möjlighet att få visst stöd från det allmänna. Utredningen föreslog därför att hyresnämnden skulle kunna föreskriva att belopp som ofördrojligen behövs för fastighetens skötsel skall förskottas genom samhällets försorg.

När det gäller frågan om vem som skall fullgöra skyldigheten att förskotta behövliga medel, fann utredningen det ligga närmast till hands att lägga det primära ansvaret på kommunen. Två av utredningens ledamöter uttalade emellertid i ett särskilt yttrande att det borde vara en statlig angelägenhet att ställa medel till förfogande i dessa sammanhang.

Vid remissbehandlingen har behovet av en förskottsmöjlighet vitsordats. Däremot råder det olika meningar om i vilken ordning förskotteringen skall ske och om vem som skall svara för förskotten.

Enligt vår mening är det angeläget att bringa denna fråga till en snar lösning. Bl. a. torde detta påverka möjligheterna att få lämpliga förvaltare. Det är självklart att förvaltaren inte skall behöva stå risken att lida ekonomiska förluster.

Föredragande statsrådet säger i propositionen 1976/77:151 att frågan om en kommunal medverkan i här åsyftade situationer måste övervägas ytter-

ligare, och därför föreslås inte någon bestämmelse om skyldighet för kommunen att förskottera förvaltningsmedel.

Enligt vår mening finns inte något ytterligare behov av utredning. I utredningsbetänkandet redovisas två olika lösningar, en med staten och en med kommunen som ansvarig. Vid remissbehandlingen har ytterligare varianter förts fram. Vad det nu gäller är att ta ställning till vilken lösning som bör väljas.

Eftersom lösningen bör utarbetas i samråd med företrädare för kommunerna, vill vi inte motionsvägen föra fram ett bestämt förslag. Det bör ankomma på regeringen att utarbeta förslag i ämnet.

Med hänsyn till angelägenheten av att den nya lagstiftningen snabbt kompletteras i detta hänseende, bör riksdagen begära att regeringen skyndsamt lägger fram förslag härom.

Med hänvisning till vad som anförts hemställs

att riksdagen hos regeringen begär förslag som innebär att vid tvångsförvaltning medel som ofördröjligen behövs för fastighetens skötsel omgående kan ställas till förvaltarens förfogande.

Stockholm den 31 maj 1977

LARS HENRIKSON (s)

OSKAR LINDKVIST (s)

IVAR HÖGSTRÖM (s)

MAJ-LIS LANDBERG (s)